

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Motpart: Förbundsrepubliken Tyskland

Domslut

- 1) Artikel 3 u i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/29/EG av den 23 april 2009, ska tolkas så, att en anläggning — såsom den som är aktuell i det nationella målet, som inom ramen för ”förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 [megawatt (MW)]” i den mening som avses i bilaga I till det direktivet, producerar el som i huvudsak är avsedd för eget bruk — ska anses som en ”elproducent” i den mening som avses i den bestämmelsen, för det första, eftersom det i den anläggningen samtidigt framställs en produkt som inte omfattas av den bilagan och, för det andra, eftersom det från den anläggningen fortlöpande mot vederlag tillförs en del, även om den är liten, av den el som produceras till det allmänna elnätet, till vilket anläggningen av tekniska skäl alltid måste vara ansluten.
- 2) Artikel 3 c i kommissionens beslut 2011/278/EU av den 27 april 2011 om fastställande av unionstäckande övergångsbestämmelser för harmoniserad gratis tilldelning av utsläppsrätter enligt artikel 10a i direktiv 2003/87 ska tolkas så, att en sådan anläggning som den som är aktuell i det nationella målet, i den mån den ska betraktas som en ”elproducent” i den mening som avses i artikel 3 u i direktiv 2003/87, inte har rätt till gratis tilldelning av utsläppsrätter för den värme som produceras i dess verksamhet avseende ”förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 MW”, i den mening som avses i bilaga I till det direktivet, när denna värme används för andra ändamål än elproduktion och denna anläggning inte uppfyller villkoren i artikel 10a.4 och 10a.8 i direktivet.

(¹) EUT C 112, 26.3.2018

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 20 juni 2019 (begäran om förhandsavgörande från Augstākā tiesa — Lettland) — ”Oribalt Rīga” SIA, tidigare ”Oriola Rīga” SIA mot Valsts ieņēmumu dienests

(Mål C-1/18) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande — Tullunion — Förordning (EEG) nr 2913/92 — Artikel 30.2 b och c — Förordning (EEG) nr 2454/93 — Artikel 152.1 a och b — Fastställande av varors tullvärde — Begreppet ”liknande varor” — Läkemedel — Beaktande av alla omständigheter som kan påverka det berörda läkemedlets ekonomiska värde — Period på 90 dagar inom vilken de importerade varorna ska säljas i Europeiska unionen — Strikt tidsgräns — Handelsrabatter beaktas inte)

(2019/C 270/09)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākā tiesa

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: "Oribalt Rīga" SIA, tidigare "Oriola Rīga" SIA

Motpart: Valsts ieņēmumu dienests

Domslut

- 1) Artikel 30.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996, ska tolkas så, att om tullvärdet för varor, såsom de läkemedel som är aktuella i det nationella målet, beräknas enligt den deduktiva metod som föreskrivs i den bestämmelsen, ska den behöriga nationella tullmyndigheten, för att identifiera vilka varor som utgör "liknande varor", beakta alla relevanta omständigheter, såsom dessa varors respektive sammansättning, deras utbytbarhet med hänsyn till deras verkningar och deras utbytbarhet i handeln, för att på så sätt göra en faktisk bedömning som tar hänsyn till alla omständigheter som kan påverka det verkliga ekonomiska värdet av de nämnda varorna, inklusive det importerade läkemedlets och dess tillverkares position på marknaden.
- 2) Artikel 152.1 b i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 ska tolkas så, att den där nämnda perioden på 90 dagar inom vilken de importerade varorna ska säljas i Europeiska unionen ska anses vara en strikt tidsgräns vid fastställandet av de importerade varornas enhetspris enligt den metod som föreskrivs i artikel 30.2 c i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 82/97.
- 3) Artikel 30.2 c i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 82/97, ska tolkas så, att rabatter på försäljningspriset för de importerade varorna inte kan beaktas vid fastställandet av tullvärdet för dessa varor enligt den bestämmelsen.

(¹) EUT C 104, 19.3.2018.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 19 juni 2019 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Italien) — Meca Srl mot Comune di Napoli

(Mål C-41/18) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande — Offentlig upphandling — Direktiv 2014/24/EU — Artikel 57.4 c och g — Offentlig upphandling av tjänster — Fakultativa skäl för uteslutning från deltagande i ett upphandlingsförfarande — Allvarligt fel i yrkesutövningen som innebär att den ekonomiska aktörens redbarhet ifrågasätts — Uppsägning av ett tidigare kontrakt på grund av kontraktsbrott — Det förhållandet att talan har väckts mot beslutet att säga upp nämnda kontrakt innebär att den upphandlande myndigheten är förhindrad att göra en bedömning av bristerna i fullgörandet av kontraktet fram till dess att domstolsförfarandet är avslutat)

(2019/C 270/10)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania